

закрийте очі.

закрийте двері.

зранений блукач упав на перехресті доріг.

і зранено вітер опустив свою голову, зранений вітер лягає на землю при перехресті, коли ангели як сніг злітають на землю аби ссати з людських снів і коли я кричу у своєму сні у своєму далекому сновидому краї і коли ти кричиш від болю чи задоволення і коли ти плачеш у своєму сні зранений блукач і зранений вітер стають навколішки один як сон, а інший як тінь сну, а інший як тінь сновиди що сновигає з вітром вузькими провулками у пошуках того хто пішов аби навіки заблукати в цьому загубленому краї де на кожному розі тільки тіні маленьких смертей котрі приходять у цей світ коли ангели нечутно плачуть і коли ти розцвітаєш в своєму сні я плачу в своєму сновидому краї нечутно, мов ангел, і вигоню хворобливу самотність із покинутого тіла як із міста котре конає під власною вагою втопаючи у минулому, котре йому лише наснилося.

місто без минулого, місто, котре вигадало собі минуле в ту ніч, коли кривава наречена загинула в твоєму сні серед квітучих трав, серед палючих сліз.

наречена з обличчям янгола сні котрого схожі на маленьку смерть, з обличчям янгола і маленькими руками, котрі надміру втомились тримати цей світ в собі, з обличчям янгола в квітах, з обличчям янгола в жадливій машкарі, котра мусила б відігнати хворобу, що прийшла в покинуте місто, аби побачити вулиці загачені вигаданим минулим, аби побачити як тисячі маленьких дітей з обличчями янгола пробігають вузькими провулками, де в обіймах каменю вітер марно проливає сльози і ангели прилітають з губами холодними як сніжинки поцілувати на ніч мертву – і криваву – наречену, обряджену у твої сні, повні тобою і повні моїм молоком.

аби заглядили б ті, хто проходив крізь це місто, як я ридав за вітром, як я ридав за тобою, як прислухався до твоїх нечутних кроків і як збирав губами твої нечутні сльози.

доки ти спиш.

не прокидайся, аби побачити покинуте місто, місто в снігах і місто, де живуть сні.

де вулиці повні маленьких дітей з обличчями смерті, котрі хочуть відігнати хворобу, і чії старезні руки сплячуть на площах тих, хто хоче відкупитися.

я теж хотів відкупитися від цього чорного, як день, сну, від тієї чорної руки, котра закрила мої очі.

я тепер не бачу тебе.

і навіть тепер, коли я не бачу тебе, коли мене гукає кривава наречена з руками ангела з твого сну, навіть тепер, коли ти далі від мене, ніж моє життя, цей вітер змушує мене тремтіти і темніти мою шкіру.

під снігом, що вкриває це місто, губи мої скоро стануть схожі на крижинки, і мої очі в сльозах відкриються тонкою кригою; скоро я прийду у спорожнілий сад.

у цьому царстві без звуків, у царстві снів і чорного, як тінь від багаття, мовчання, в мовчанні, що тінню лягло на ці місця і ця тінь малює тебе, твій мовчазний силует, часом в човнах молитов, котрі спливають за вітром, тобі хочеться побачити весляра, – але можна заглядіти як в одному з будинків, у його мовчазному і неприязному чреві застигають від чекання очі, того, хто не спить і того, хто чекає на ангела з дивовижним терпінням, хто як і я ховається від цього оскаженілого і покинутого міста, і долає себе виборюючи право для своєї тіні і для тіні голосу, що ніколи не наповнить ці вузькі провулки, вузькі, як тіло дитини, тіло підлітка, як висхле тіло людини котра застигає в своєму чеканні на смерть.

ці провулки, царство чорного, як мовчання, вітру і нечутних сліз.

і коли я прийду у твій дім, що вже стікає димом в цьому спорожнілому місті, місті, котре втомилося від ваги попелу, що лежить на його грудях, я візьму тебе на руки і пригорну до свого холодного серця, аби воно сказало мені, що це лише твоя тінь, і я цілуватиму тебе своїми замерзлими губами аби вони сказали мені що це лише сон, і на моїх очах зійде крига, аби я міг побачити чорну, як мовчання, німотність любові, і міг згоріти у багатті дивної хвороби, що в твоєму сні приходить ссати моє молоко, і в моєму сні має очі янгола, і прилігає як сніг, аби в сні поєднати нас.